

at Staten forshuer Communerne's Budget med saamange andre Udgifter, istedetfor directe at tage dem af Eiendommene eller Personerne. Jeg skal altsaa tillade mig at henstille, om der ikke for dette Stattebidrag, der nu fordres af Sjælland som Erstatning for, at der ved Loven af 10de Marts 1861 er bevilget nogle Jernbaner, skulde kunne gives en længere Betalings-tid, og at Bidragene maatte begynde at opkræves fra et senere Tidspunkt. Næmmlig forekommer det mig, at det dog vilde være i høj Grad billigt, at man ikke allerede nu søger et Forstud af den vestlige, sydlige og nordlige Deel af Sjælland paa de Jernbaner, om hvilke der endnu kun er givet et Løfte, hvis Opfyldelse er betinget af saare mange Omstændigheder, først og fremmest deraf, at Bevillingen til disse Jernbaner gives paa Finantsloven, dernæst, at Forholdene i det Hele her i Landet ere saaledes, at disse Baner kunne blive anlagte, og at der ikke til den Tid, da Anlægene skulde begynde, have en anden Indenrigsminister end den nuværende, som kunde have andre Bæer om, hvor det er rigtigt at anlægge disse Baner, og som kunde faae Tingene til at følge sig i saa Henseende. Det er jo tidligere skeet, at vi have havt Love, som bemyndigede Regjeringen til at foretage Jernbaneanlæg, at der da i Henshold til Loven har været begyndt paa et Jernbaneanlæg, men at dette igjen er blevet opgivet, og at saaledes den Egn, hvor Jernbanen var bevilget at skulle anlægges, ikke har faaet den. Accurat det Samme vil meget let kunne skee med Hensyn til Loven af 24de April d. A., og vilde det da ikke være besynderligt, om man, allerede forinden disse Anlæg vare fremmede, vilde begynde at tage Forstud paa det Gode, som der ved skulde haves. Jeg maa altsaa meget indstændigt bede om, at man vilde vente en lille Smule med at udskrive dette Bidrag, og at man vilde fordele det paa en længere Aarrække. Dette med Hensyn til Loven i Almindelighed.

Med Hensyn til Lovens Indhold skal jeg forbigaae, hvad der angaaer Landet; kun med Hensyn til hvad der findes bestemt om Kjøbstæderne vil jeg henstille til den høitagtede Indenrigsminister, om det dog ikke maatte være rigtigt at foretage en Forandring i den

sidste Paragraph, hvor der staaer: Af Bidraget fra Kæmmerkasserne og Handelspladsernes Communekasser, ifølge § 1 b og § 2 b, der forøvrigt vil være at udrede efter Forristerne for de enkelte Kjøbstæders og Handelspladsers communale Bestatning o. s. v. Dette er, saaledes som det staaer — jeg kan i dette Dieblif ikke finde noget andet Udtryk — overordentlig dunkelt, for ikke at sige urigtigt, og naar man seer hen til den Motivering deraf, som findes i Folkethingets Betænkning, saa seer jeg vel nok, hvad Tanken har været med disse Udtryk, men den er udtrykt paa en urigtig Maade. Sagen er nemlig den, at der ikke have's Forrister for Udredelsen af Expropriationsudgifter af Kjøbstæderne's Kasser. Der er ganske vist Forrister for enhver enkelt nuværende Udgift i Communen, men der er ingen Forrister for Udgifter, som Ingen har tænkt paa at udrede. Der findes derfor, som det vil sees af alle Love, — naar jeg siger „alle“, vil jeg dog just ikke indstaae for, at den kunde være forbigaaet i en enkelt Lov — men i de allerfleste Love, hvorved en Udgift paalægges Kjøbstadcommunen, vil der findes Bestemmelser om, hvorledes denne Udgift skal udredes, saaledes f. Ex. med Hensyn til Udgifter til Sindsfhygeanstalter og andre saadanne Udgifter, som af Staten paalægges Communen, fordi det er saa overordentlig nemt at faae dem fra Communen istedetfor fra Personerne. Jeg troer derfor, at denne Sætning, at Bidraget vil være at udrede efter Forristerne for de enkelte Kjøbstæders og Handelspladsers communale Bestatning, ganske vist er urigtig, den giver ingen Mening; men den Mening, der skulde være deri, er efter min Formening ogsaa urigtig. Det er nemlig Meningen med denne Bestemmelse, at Udgifterne skulde lægges paa Grund og Næring, og at de Communer, som maatte finde Anledning til i saa Henseende at gjøre nogen Forffjel, kunne faae Lov til at lægge indtil Halvdelen paa Assurancesummerne; men jeg troer ikke, at det behøver at siges med mange Ord, at det Slags Udgifter ganske vist ikke bør lignedes paa Næringen, thi der er vel enkelte Næringsbrugere, der vinde ved Jernbanerne, men der er ligesaa mange, som tabe derved. Det er